

Arrest

nr. 212 392 van 19 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Capucienenlaan 63
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juni 2018 tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VREBOS, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Na het tevergeefs indienen van verschillende asielaanvragen door de ouders van de verzoekende partij en het indienen van verschillende aanvragen die zich steunden op hetzij de artikelen 9*ter* of 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 25 augustus 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep dat tegen het bevel is aangetekend, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen met arrest nr. 149 660 op 14 juli 2015.

Op 21 februari 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 4 juni 2018 maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een administratieve controle.

Op 5 juni 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Diezelfde dag, met kennisgeving ook op 5 juni 2018, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, met motieven als volgt:

"(...)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam ; E.

voornaam : D.

geboortedatum : 28.09.1993

geboorteplaats : M.

nationaliteit : Russische Federatie

wordt een inreisverbod voor 3 Jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 05.06.2018 gaat gepaard met dit Inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven In toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

| 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is en/of;

| 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

4 Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.*

Betrokkene ontving, via zijn moeder, eerdere bevelen op 06/12/2007,16/05/2008 en 24/11/2008. Op voormelde bevelen werd zijn naam vermeld; hetgeen impliceert dat de terugkeerverplichting ook op hem betrekking had (cf. RvV 15 april 2016, nr. 165,931). Dienvolgens heeft betrokkene binnen de toegekende termijn geen gevolg gegeven aan eerdere beslissingen tot verwijdering. Betrokkene heeft bovendien ook geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hij kreeg als meerderjarige, ter kennis gegeven op 10/09/2014 en 18/03/2017. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Het gedrag van betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstig bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Betrokkene werd immers meermaals geïntercepteerd door de Belgische politiediensten voor verstoring van de openbare orde. Verschillende processen-verbaal werden opgemaakt te zijnen laste:

K0.36.L2.009331/2009 : illegaal bezit van een verboden blank wapen of niet-vuurwapen

K0.36.L1.001179/2011: illegaal bezit van verboden vuurwapen

K0.36.L1.001463/2013: illegaal dracht van een blank wapen of niet-vuurwapen

K0.55.L2.003504/2013: illegale vreemdeling

K0.43.L2.006874/2015; Opzettelijke slagen en/of verwondingen

Hij werd op 27/05/2015 bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank van Kortrijk wegens verboden wapens. Hij kreeg een boete van 70€ en een vervangende gevangenisstraf van 8 dagen.

Gezien het karakter van bovenvermelde feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd,

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een Inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een Inreisverbod van 3 jaar proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een Inreisverbod van minder dan drie jaar.

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat bijna alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. De volgende gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht: E. K. 05/04/1970, E. P. 27/06/1965, E. M. 08/03/1997 en E. I. 013/05/1990. Bijgevolg kan geen schending van artikel 6 EVRM worden

Ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen «en nieuwe toekomst opbouwen. De zus E. M. heeft een F-kaart geldig tot 12.12.2022. Zij is samen met een Belgische man Y. M. M. en hebben samen een kind Y.A. Zij kunnen vrij reizen en contact houden met de familie in het land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 EVRM geboden bescherming.

De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene werd gehoord op 04.06.2018 door de politiezone RIHO. Hij verklaart dat hij naar België kwam als vluchteling omdat er geen vrijheid is in Tsjetsjenië. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RW) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Betrokkene verklaarde in datzelfde verhoor ook dat hij geen medische problemen heeft. Hij brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verschaffen dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwondering beslist rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de wet.
(...)"

De verzoekende partij werd gerepatriëerd op 24 september 2018.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van: "de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 62, 74/11, 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de algemene rechtsbeginselen, in casu schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel."

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"2.1.1. Met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod

1.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en

familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ». Dat in casu verweerder het inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat voor het vertrek geen enkele termijn is toegestaan, een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd, verzoeker een risico vormt op onderduiken en verzoekers gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met zijn belangen, met name zijn schoollopen, zijn tewerkstelling en met het gezins- en familieleven van verzoeker in België conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit inreisverbod.

Immers, verweerder is genoegzaam op de hoogte van het feit dat verzoeker ondertussen al 11 jaar in België verblijft en in de Belgische samenleving geïntegreerd is.

Dat verweerder op de hoogte is van het feit dat verzoekers ouders, broer en zussen nog steeds in België verblijven, dat verzoeker is ingeschreven in het Centrum Leren en Werken Kortrijk waar hij dit schooljaar de opleidingen Metselaar, Dakdekker leien en pannen en productiemedewerker interieurbouw volgt (cf. stuk 4), dat zijn overeenkomst van alternerende opleiding bij R. V. loopt nog tot 30.06.2019 (cf. stuk 5), dat verzoeker tewerkgesteld is bij C. P. te Ingelmunster, waar men uitermate tevreden is over zijn werkprestaties (cf. stuk 6), en dat verzoekers zus ondertussen in België een gezin heeft opgebouwd en verblijfsrecht heeft (cf. stuk 3).

Dat het inreisverbod geen verdere motivering geeft waarom het absoluut noodzakelijk is dat aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, temeer daar verzoeker ondertussen al 11 jaar in België verblijft, in de Belgische samenleving geïntegreerd is, tewerkgesteld is en is ingeschreven in het Centrum Leren en Werken Kortrijk en dat zijn naaste familie in België woont.

Dat geen enkele motivering wordt gegeven waarom het in concreto absoluut noodzakelijk is om een inreisverbod op te leggen, noch rekening wordt gehouden met zijn langdurig verblijf in België, zijn gezins familieleven in België en zijn integratie in de Belgische samenleving.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw.

2.

Dat de bestreden beslissing als motivering voor de afgifte van een inreisverbod stelt dat verzoeker een risico vormt op onderduiken en verzoekers gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat de noodzaak voor het afleveren van het inreisverbod dan ook op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu nergens in de beslissing verwezen wordt naar het concrete dossier van verzoeker, met name het langdurig verblijf van verzoeker in België en zijn gezins- en familieleven in België.

Dat " vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn".

Dat in casu de motivering voor de afgifte van het inreisverbod met een stereotype, geijkte en eenvoudige formulering werd gemotiveerd en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De vaststelling dat verzoeker een risico vormt op onderduiken kan geenszins als een afdoende motivering beschouwd worden.

Verzoeker is immers ingeschreven in het Centrum Leren en Werken Kortrijk waar hij dit schooljaar de opleidingen Metselaar, Dakdekker leien en pannen en Productiemedewerker interieurbouw volgt (cf. stuk 4).

Geenszins kan dan toch gesteld worden dat er sprake is van een risico op onderduiken.

De vaststelling van verweerder dat verzoekers gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving, kan al evenmin als een afdoende motivering beschouwd worden.

Verweerders verwijzing naar de P.V.'s, opgesteld ten laste van verzoeker, en naar de veroordeling bij verstek van verzoeker door de correctionele rechtbank te Kortrijk op 27.05.2015 tot een geldboete van 75 euro en een vervangende gevangenisstraf van 8 dagen kunnen geenszins beschouwd worden als een bewijs dat er risico is tot nieuwe schending van de openbare orde.

De correctionele veroordeling (tot een geldboete) dateert ondertussen reeds van 27.05.2015. Het laatste P.V., te zijnen laste, dateert van 2016. Geenszins werd verzoeker tot op heden dienaangaande veroordeeld zodat zijn onschuld tot op heden dan ook nog vaststaat.

Geenszins blijkt uit het inreisverbod dat verzoeker een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Een eenvoudige verwijzing naar een correctionele veroordeling bij verstek van 2015 en enkele P.V.'s, waarvan de laatste dateert van 2016, volstaan geenszins om te stellen dat verzoeker een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Dat derhalve de motivatie van het inreisverbod niet afdoende is en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

2.1.2. Met betrekking tot de duur van het inreisverbod

1.

Dat, overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw., een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Dat het inreisverbod dus een termijn kan inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Verweerder beschikt dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van de maximum termijn van 3 jaar.

Dat in casu een inreisverbod voor 3 jaar aan verzoeker wordt opgelegd met als motivatie dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod minder dan drie jaar.

Dat het inreisverbod derhalve dan ook niet op een afdoende manier motiveert waarom aan verzoeker een inreisverbod voor 3 jaar dient te worden opgelegd en hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Immers, conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° Vw., kan een inreisverbod van maximum drie jaar worden opgelegd 'indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of ; indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd' en wordt, overeenkomstig het eerste lid, de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook een termijn van 3 jaar moet worden opgelegd.

Het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat "indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan" en "een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd",

vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar specifieke omstandigheden van het geval (RvV, 3 mei 2016, nr. 167.113).

Bovendien werd evenmin aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

2.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoeker reeds langdurig in België verblijft, in de Belgische samenleving geïntegreerd is, een vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd, zijn naaste familie nog in België verblijft, hij is ingeschreven aan het Centrum Leren en Werken Kortrijk waar zijn overeenkomst van alternerende opleiding bij R. V. nog loopt tot 30.06.2019, verzoeker tewerkgesteld is bij C. P. te Ingelmunster,....

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen in het dossier van verzoeker eenvoudigweg worden genegeerd, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is onder meer vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoekende partij moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing, en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Deze beslissing verwijst naar de juridische grondslag: artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij weet dat de beslissing is genomen in toepassing van dit artikel. Ook de feitelijke overwegingen zijn weergegeven. De bestreden beslissing verduidelijkt dat de verzoekende partij meermaals werd geïntercepteerd voor verstoring van de openbare orde en dat er verschillende proces-verbalen voorliggen aangaande verboden wapenbezit en ook omwille van opzettelijke slagen en verwondingen. Ook is de verzoekende partij veroordeeld door de correctionele rechtbank te Kortrijk wegens verboden wapens. De bestreden beslissing stelt dat er gevreesd wordt voor een nieuwe schending van de openbare orde. De verzoekende partij gaf geen gevolg aan eerdere bevelen en twijfelde niet illegaal in België te verblijven. De reden van de duur van het inreisverbod wordt meegedeeld: de verzoekende partij schaadt de openbare orde. Gelet op de vertoonde hardnekkigheid van de verzoekende partij, diens schending van de openbare orde en het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is drie jaar proportioneel. Ook zijn er geen specifieke omstandigheden voorhanden die besluiten tot het opleggen van een kortere duur.

Zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De aangehaalde bepalingen zijn niet geschonden.

2.1.3. De verzoekende partij kan niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en verwijzen naar artikel 5 van de "terugkeerrichtlijn 2008/115/EG". Uit de lezing van deze bepaling (die de verzoekende partij citeert) blijkt duidelijk dat de schending ervan slechts kan

ingeroepen worden bij een verwijderingsmaatregel. In dit geval is de bestreden beslissing het opleggen van een inreisverbod en is het geen verwijderingsmaatregel. Tegen de gegeven verwijderingsmaatregel (diezelfde dag ter kennis gegeven) heeft verzoekende partij geen beroep aangetekend bij de Raad. Dit onderdeel is onontvankelijk. De grieven ter ondersteuning van de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, te weten haar elf jarig verblijf in België, haar studie, haar alternerende opleidingen, haar tewerkstelling en het gegeven dat haar zus legaal in België verblijft, zijn niet dienstig.

2.1.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3

Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Haar grieven worden ook onderzocht in het licht van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

2.1.5. Integendeel mat wat de verzoekende partij stelt, motiveert de bestreden beslissing duidelijk waarom het nodig is een inreisverbod op te leggen ten belope van drie jaar (zie ook punt 2.1.2.). De bestreden beslissing verwijst naar de feiten die tonen dat de verzoekende partij de openbare orde meermaals verstoorde, naar haar hardnekkig illegaal verblijf en weigering om aan eerdere bevelen gevolg te geven. Zij wijst op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Zij verwijst naar het gegeven dat haar gezinsleden allen een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen en het gezin het land moet verlaten. De zus van de verzoekende partij, die legaal in het land verblijft, vormt een gezin met haar echtgenoot en kind. Dergelijke familieband hoort niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Verder antwoordt de bestreden beslissing op de elementen die de verzoekende partij verstrekke tijdens het gehoor op 4 juni 2018. De stelling dat zij naar België als vluchteling kwam en in het herkomstland geen vrijheid bestaat, wordt niet weerhouden. Immers blijkt dat ondanks asielaanvragen aan de verzoekende partij geen vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, wat steun vindt in het administratief dossier. De aan de verzoekende partij voorgelegde vragenlijst wenste zij niet in te vullen.

De verzoekende partij verklaarde geen medische problemen te hebben. Het loutere feit banden gecreëerd te hebben in België, valt niet onder de in artikel 8 van het EVRM verleende bescherming. De "gewone" sociale relaties worden niet beschermd. Bovendien vormt het gedrag van de verzoekende partij een risico op onderduiken, temeer geen vrijwillig gevolg is gegeven aan de eerder gegeven bevelen. Ook dit motief is correct.

Deze motieven, rekening houdend met het gestelde van de verzoekende partij tijdens het voorafgaandelijk gehoor bij de politie, vindt steun in het administratief dossier en is afdoende. verwijst de bestreden beslissing naar de verstoringen van de openbare orde, die niet worden weerlegd door de verzoekende partij. De reden van de duur van het inreisverbod is voldoende verduidelijkt.

De bestreden beslissing verwijst naar het feit dat de verzoekende partij vroegere bevelen niet heeft uitgevoerd en dat geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. Elk van deze redenen op zich zijn afdoende om een inreisverbod op te leggen.

Er kan geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt te oordelen dat haar gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving en dit motief niet afdoende is, gaat de verzoekende partij voorbij aan de uitleg onder dit motief, te weten *"K0.36.L2.009331/2009 : illegaal bezit van een verboden blank wapen of niet-vuurwapen"*

K0.36.L1.001179/2011: illegaal bezit van verboden vuurwapen

K0.36.L1.001463/2013: illegaal dracht van een blank wapen of niet-vuurwapen

K0.55.L2.003504/2013: illegale vreemdeling

K0.43.L2.006874/2015; Opzettelijke slagen en/of verwondingen

Hij werd op 27/05/2015 bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank van Kortrijk wegens verboden wapens. Hij kreeg een een boete van 70€ en een vervangende gevangenisstraf van 8 dagen.

Gezien het karakter van bovenvermelde feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde."

De inhoud van deze proces-verbalen, zoals voorgesteld in de bestreden beslissing, worden niet weerlegd. Bovendien werd hier naar verwezen in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, dezelfde dag ter kennis gegeven, beslissing waartegen geen beroep werd ingesteld. De Raad acht het kennelijk redelijk een risico tot schending van de openbare orde te veronderstellen, als vastgesteld wordt dat verzoekende partij ondanks een veroordeling door de correctionele rechtbank op 27 mei 2015, de verzoekende partij een proces-verbaal voor opzettelijke slagen en verwondingen uitlokt anno 2016. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij geen lering trekt uit haar veroordeling. Gelet op de data en de feiten, die zich situeren anno 2015 en 2016 en het herhaaldelijk karakter, is de bedreiging voor de samenleving voldoende actueel, werkelijk en ernstig. Wapenbezit en het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen zijn ernstige feiten en betekenen een gevaar voor de samenleving.

De verzoekende partij houdt niet juist voor dat de duur van het inreisverbod enkel is gemotiveerd door het vaststellen van de afwezigheid van specifieke omstandigheden. De bestreden beslissing legt duidelijk uit (zie ook punt 2.1.2.) waarom deze drie jaar bedraagt en houdt rekening met het gedrag van de verzoekende partij in het verleden, waaronder het meermaals verstoren van de openbare orde, het hardnekkig illegaal verblijf van de verzoekende partij en het weigeren gevolg te geven aan eerdere bevelen. De specifieke omstandigheden die de verzoekende partij aanhaalde tijdens haar gehoor werden beantwoord op kennelijk redelijke wijze. Verder kan niet ingezien worden op grond van welke bepaling de verwerende partij dient aan te tonen dat *“hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur”*. Dergelijke voorwaarde kan niet terug gevonden worden in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Verder toont de verzoekende partij niet aan met welke relevante elementen die zij kenbaar maakte voor het nemen van de bestreden beslissing geen rekening is gehouden. De feitenvinding is correct. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De materiële motiveringsplicht is niet geschonden.

Verder is de bestreden beslissing in alle redelijkheid genomen en is er geen *“kennelijke wanverhouding”* tussen het bestuursoptreden en de feiten. Vastgesteld wordt dat de verwerende partij kennelijk redelijk kon besluiten tot het nemen van de bestreden beslissing. Het verblijf van de verzoekende partij in België, de voorgehouden integratie (die ten overvloede wordt tegengesproken door de verstoringen van de openbare orde), het verblijf van één zus in België, de opleidingen en de tewerkstelling doen aan het voorgaande geen afbreuk. De verwerende partij dient rekening te houden met het handhaven van de openbare orde en de immigratiecontrole.

Het redelijkheidsbeginsel is niet geschonden.

2.1.6. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel licht toe:

“Dat verzoeker in België een privé-en familieleven heeft opgebouwd.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM, sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het

Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker, ouders, broer en zus wonen samen te Roeselare zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezins- en familieleven in België heeft.

3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers verzoeker woont al lange tijd in België, waar ook zijn naaste familie woont, en heeft alhier zijn leven opnieuw opgebouwd (alternerende opleiding bij R. V., tewerkstelling bij C. P. te Ingelmunster,...).

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn naaste familie teweegbrengt. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het privé- en het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing voldoende rekening werd gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoeker in België, waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De vaststelling dat de ouders, broer en zus van verzoeker illegaal in België zouden verblijven doet geen afbreuk aan het feit dat verweerder gehouden is en blijft een gemotiveerde afweging te doen tussen de absolute noodzaak verzoeker terug te sturen naar de Russische Federatie en zijn opgebouwd privé, gezins en familielevens in België.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn naaste familieleden : ouders, broer en zussen) erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In eerste instantie merkt de Raad op dat de bescherming van het gezinsleven niet werd ingeroepen tegen de verwijderingsmaatregel onder de vorm van een bijlage 13septies, ook op 5 juni 2018 ter kennis werd gebracht, en die verzoekende partij niet heeft aangevochten. Het is nochtans die maatregel die, zo er een feitelijk gezin al bestond, een scheiding teweegbrengt.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad

zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

De verzoekende partij, die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven, waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing stelt:

“Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat bijna alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. De volgende gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht: E. K. 05/04/1970, E. P. 27/06/1965, E. M. 08/03/1997 en E. I. 013/05/1990. Bijgevolg kan geen schending van artikel 6 EVRM worden

Ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen «en nieuwe toekomst opbouwen.

De zus E. M. heeft een F-kaart geldig tot 12.12.2022. Zij is samen met een Belgische man Y. M. M. en hebben samen een kind Y.A. Zij kunnen vrij reizen en contact houden met de familie in het land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 EVRM geboden bescherming.

De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.”

Uit deze motieven blijkt dat bijna alle familieleden, met uitzondering van één zus, het land moeten verlaten, voor zover dit al niet is gebeurd. Er is dus geen reden om het familieleven van de verzoekende partij als geschonden te beschouwen, temeer de verzoekende partij ook naliet een bijzondere band aan te tonen met de zus die legaal in België verblijft en een eigen kerngezin met haar echtgenoot en kind vormt. Deze zus is het enige familielid dat legaal in België verblijft. De verzoekende partij weerlegt geenszins het motief dat stelt dat deze zus de verzoekende partij kan bezoeken en dat via de moderne communicatiemiddelen contact met haar kan onderhouden worden.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen onderling enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

Indien dit niet het geval is, dan zal het Hof deze gezinsrelaties eerder bekijken als onderdeel van het privéleven van de vreemdeling (EHRM 12 januari 2010, *A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk*, § 43).

De verzoekende partij, die meerderjarig is, toont niet aan dat tussen haar en diens broers en zussen bijkomende banden, anders dan de gewone affectieve banden en de eventuele huisvesting, zouden bestaan. Enige bijzondere afhankelijkheid is niet bewezen. De verzoekende partij heeft geen beroep

aangetekend tegen het bevel (bijlage 13septies), dezelfde dag ter kennis gegeven als de thans bestreden beslissing. In het verhoor door de politie laat verzoekende partij niet weten dat zij een hechte, bijzondere relatie heeft met de nog in België verblijvende zus en heeft zij geen bijkomende vragen.

Voorts houdt artikel 8 van het EVRM het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Ter gelegenheid van het verhoor heeft de verzoekende partij niet verwezen naar de opleidingen en de tewerkstelling die zij volgde. Deze elementen op zich volstaan niet om op te wegen tegen het schaden van de openbare orde in dit geval. Dergelijke gedraging toont geen integratie in de Belgische maatschappij aan. De verwerende partij merkt in haar nota met opmerkingen correct op dat bijkomende elementen van afhankelijkheid niet worden aangetoond terwijl anderzijds de andere familieleden het land dienen te verlaten voor zover dit al niet gebeurd zou zijn.

De volgende opmerking van de verwerende partij is correct:

“De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

*In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).*

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in.”

Verder heeft de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze vastgesteld dat het handhaven van de openbare orde en de immigratiecontrole in dit geval opwegen tegen het familieleven en het privéleven van de verzoekende partij. De Raad meent dat deze elementen een overgewicht hebben ten overstaan van het lang illegaal verblijf van de verzoekende partij in België, de gevolgde opleidingen en de tewerkstelling van de verzoekende partij, temeer het herhaaldelijk verstoren van de openbare orde niet wijst op een degelijke integratie van de verzoekende partij in het Rijk.

De bestreden beslissing is proportioneel genomen.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN